

LA HORA QUE PASSA

La Tórtola Valencia.

Un cos d'estatueta de Tanagra, un ulls negres de jueva caucàstica, uns braços d'ivori que semblen les mançes d'una àmfora, i uns peus suaus i lleugers com les mans del prestidigitador quina silueta es fon sobre el tapic negre o vermell.

La Tórtola amb els seus balls, ens deixa una recansa d'imaginació, una idealitat impúdica al ensemps que elegant, i ens fa pensar per uns moments en lo que deuría ésser la Babilonia.

La Paquita Escribano.

Una altra dona, mal crescuda, les mans están plenes de joies, i és d'admirar més les joies que les mans, els peus son completament a l'espanyola, la veu és de gramófon, i els moviments són de *maja* de café-concert.

Ens ha portat la novetat—i és d'agrair—del couplet aristocràtic, com per exemple el schottish madrileny, el que's balla aristocràticament a la Bombilla i als Viveros. Altra novetat, amb la quina creu ella espertarr als poc aristocràtics espectadors: l'exhibició de la coupletista dins d'un marc daurat; una decoració de caixa de panses. Kolossal, aixís, amb K.

Maurice Dumesnil.

Un pianista mundá, sense cabellera bohemia, ni posats de compositor d'òpera. Ell és francès i es riu dels *barcelonettes*, que'l titllen de germanófil perque toca la música d'en Beethoven. Es melodiós com la Wanda Landowska i com en Granados, i sense tenir la força técnica d'un Marshall, d'un Vinyes ni d'un Malats, és molt més harmoniós que ells, és més celestial. . . . valgui la paraula.

La Sarsuela del Iris.

La Espanya amb son esclat de sol i cascabells, la Espanya amb els seus cantars que semblen salms, de bombo i platerets, la pomposa i estrident jurga d'estudiant. Ens porten lo que menys val d'Espanya. És una llástima.

La Política Espanyola.

Un home que's diu Cambó, que té dos trets al pulmó, (i vé en vers) que considera com un deure moral l'intervenció de tot ciutadá dins del govern d'un poble. Es un home que té la fag a l'istil de Jesús, i té una voluntat com la tingué ell. La voluntat de ell és la voluntat de tota la Catalunya, que avui plana triomfant per sobre les ermes terres de Castella.

La Guerra.

El Kaiser ha sentit la veu del Hamlet demanant venjança, está espantat. L'Emperador d'Alemanya seu damunt d'un setial de ferro, quina base són quatre formidables canons de la casa Krupp. Al cap hi té un casc digne de la seva magestat, un casc *kolossal* amb una punta també *kolossal*; amb aquesta punta i a cops de cap com un brau de cursa, es treu del davant als visitants enutjosos, quins cauen ferits a la panxa com un cavall de toros.

El petit francès s'ha previngut; el petit francès plé d'enginy i discreció, ha sapigut colocar a la punta del casc de l'emperador un tap de suru; ara és inofensiu, com una *banderilla* quan no es fa servir. L'Emperador amb el seu casc inofensiu sembla el Prometeu encadenat. Qui'l desencadenará?

PEP.